

מ"ת 48899/08/17 - מדינת ישראל נגד נאהד עצפור

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 48899-08-17 מדינת ישראל נ' עצפור(עציר)
תיק חיצוני: 336855/2017

בפני כבוד השופטת גאולה לויין
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב נאהד עצפור (עציר)
החלטה

לפני בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

כתב האישום

1. כנגד המשיב הוגש (ביום 24.8.2017) כתב אישום המייחס לו עבירות של שהיה שלא כדין (עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-152 ושל איסור הלבנת הון (עבירה לפי סעיף 3(ב) בצירוף סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון תש"ס-2000).

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 25.5.2015 נכנס המשיב לישראל לאחר שקיבל כדין היתר כניסה לישראל שהיה בתוקף עד לאותו יום. לאחר הכניסה לישראל נשאר המשיב בישראל כשהוא שוהה בה שלא כדין מיום 25.5.2015 ועד ליום מעצרו בתאריך 30.7.2017.

בכתב האישום נטען כי במהלך שהותו בישראל שהה המשיב ברהט ועבד בעבודות שונות. המשיב חסך בעבודתו סכומי כסף אותם רצה להעביר לבני משפחתו ברצועת עזה. באפריל 2017 יצר המשיב, בתווכו של תושב רצועת עזה, קשר עם תושב רצועת עזה בשם עיצאם אבו-ענזה (להלן: "עיצאם"). עיצאם הציע למשיב להעביר לאנשים הנמצאים בישראל את סכומי הכסף שרצה המשיב להעביר לבני משפחתו ברצועת עזה, ובתמורה יעביר עיצאם סכום כסף זהה לבני המשפחה ברצועת עזה. עיצאם טען בפני המשיב כי הוא סוחר והכספים שהוא מעביר לאנשים בישראל הם תשלום עבור סחורות שרכש מהם. המשיב, על פי הנטען, קשר עימו קשר להכניס כספים מרצועת עזה לישראל שלא דרך מעבר הגבול. נטען כי במספר מקרים התקשר המשיב לעיצאם והודיע לו כי ברשותו סכום כסף להעבירה. המשיב העביר לעיצאם לא רק כספים שלו עצמו אלא גם כספים שקיבל משהים בלתי חוקיים אחרים, שגם הם ביקשו להעביר כסף לרצועת עזה. עיצאם שלח למשיב נציגים מטעמו, שנפגשו עימו ברהט וקיבלו ממנו סכומי כסף. עיצאם העביר כסום זהה לבני משפחתו של המשיב ברצועת עזה ושאר השוהים הבלתי חוקיים שהעבירו כספים למשיב. כתב האישום מפרט חמישה אירועים של העברת כספים,

עמוד 1

בסכומים הנעים בין 12,000 ₪ ל- 48,000 ₪.

על פי כתב האישום, הכספים שהעביר המשיב לעיצאם הועברו לידי אנשי חמאס, ללא ידיעתו של המשיב.

בכתב האישום נטען כי במעשים אלה עשה המשיב חמש פעולות ברכוש במטרה למנוע דיווח על הכנסת כספים מישראל לרצועת עזה בסכום העולה על 12,000 שח, וזאת על ד" כן שאפשר את הכנסת הכספים לישראל שלא דרך מעבר הגבול, דבר שמנע דיווח על הכנסתם.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

2. עם הגשת כתב האישום ביקשה המבקשת לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיב והן הודאת המשיב, עדותו של אדם בשם נאסר מסלמה המאשר כי קיבל מהמשיב כספים והעבירם בהתאם להנחית פעיל חמאס וכן הודאה של אדם בשם נדאל אצליח.

עילות המעצר שמתקיימות, על פי הנטען, בעניינו של המשיב הן חשש לסיכון בטחון הציבור והמדינה, חשש להתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש המאסר בהיות המשיב תושב רצועת עזה, וחשש לשיבוש מהלכי משפט.

צוין בבקשה כי המשיב נכנס לישראל בהיתר והפר את תנאי ההיתר ואף ביצע עבירה חמורה בזמן שהותו בישראל, ולכן אין ליתן במשיב אמון כי ימלא אחר תנאי השחרור בערובה וימנע מביצוע עבירות נוספות. נטען כי מניעיו של המשיב הם כלכליים ועיקרם רצונו להעביר כספים לבני משפחתו ברצועת עזה, ולכן יש חשש כי המשיב ימשיך את מעשי העבירה אם ישוחרר ממעצרו.

טיעוני הצדדים

3. הבקשה נדונה לפניי ביום 31.8.2017.

בדיון טען ב"כ המשיב כי אין מחלוקת ביחס להשתלשלות העניינים העובדתית המתוארת בכתב האישום. ב"כ המשיב גם אישר כי קיימות ראיות לכאורה לעבירה של שהייה שלא כדין בישראל.

לצד זאת, טען ב"כ המשיב כי בעובדות כתב האישום אין שום אינדיקציה על כך שהייתה למשיב מטרה למנוע דיווח העברת כספים, ולטענתו כלל לא הייתה לו מטרה כזו. נטען כי מחומר החקירה עולה כי המשיב אמר לעיצאם שאם יש בעיה בהעברת הכסף הוא לא מעוניין בזה, ועיצאם הרגיעו ואמר לו שהכל כסף לסוחרים. נטען כי "המטרה" שהמדינה מייחסת למשיב היא רק בגדר השערה שלה, ואין בדל ראיה לכך.

ב"כ המשיב הגיש מספר רב של החלטות של הוועדה להטלת עיצום כספי של רשות המיסים, בגין הפרת חובת הדיווח שבסעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון, שם הוטלו קנסות בהיקף של 5,000 ₪ עד 10,000 ₪.

4. ב"כ המשיבה, מנגד, עמדת על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. לביסוס קיומן של ראיות לכאורה הוא הפנה להודעותיו של המשיב, בהן הוא מודה כי נשאר בישראל ללא היתר שהייה ובהן הוא מודה בהעברת הכספים ומתאר את השתלשלות העניינים ונותן פירוט מלא של ההעברות. ב"כ המבקשת הפנה גם להודעה של נאסר מסלמה שאישר שהמשיב העביר אליו כספים ולאחר מכן אלה הועברו לאנשי חמאס. אותו נאסר מציין כי אדם שלישי (בדוי שטארה) אמר לו שמטרת הכסף היא פעילות מסוכנת ומפחידה, והבין מדבריו שהכסף שייך לחמאס. ב"כ המבקשת גם הפנה לכך שבדוי שטארה זיהה את המשיב, במסדר זיהוי תמונות כמי שמסר לידיו 6,000 ₪.

כן הפנה ב"כ המבקשת להודעות של אדם בשל נידאל, שמספר על כך שגם הוא העביר כספים, בדרך דומה לדרך בה נקט המשיב.

ב"כ המבקשת טען כי יש להסתכל על האירוע כמכלול של מסכת האירועים והדגיש כי הפניה למשיב אמנם הוצגה לו כפניה של סוחר תמים, אך לאמיתו של דבר מדובר במי שמנהל את העברת הכספים לאנשי חמאס. מכאן טענתו כי לא מדובר בתיק כלכלי גרידא, שהרי בסופו של יום הכספים הועברו לחמאס, גם אם לא בידיעת המשיב.

באשר לטענה כי מדובר במקרה תקדימי של העמדה לדין, הפנה ב"כ המבקשת לפסיקה לפיה עשויים לחול שינויים במדיניות התביעה בהעמדה לדין, כתוצאה מהצורך להתאים את אמצעי האכיפה לנסיבות הביטחוניות המשתנות. נטען כי מדובר בתופעה שיש לטפל בה וקיימים תיקים דומים בהכנה.

ב"כ המבקשת טען כי אין ממש לטענת ב"כ המשיב כי המעשים המיוחסים למשיב אינם מקימים את העבירות על חוק איסור הלבנת הון. לטענתו, האופן שבו פעל המשיב, גם אם פיזית לא עברו כספים במעבר הגבול, מתגבש את יסודות העבירה שעה שהיו העברות כספים מקבילות משני הצדדים (בישראל וברצועת עזה). לשיטתו, מדובר בנסיבות חמורות יותר מהעברה פיזית של כספים במעבר הגבול ללא דיווח.

לטענת ב"כ המבקשת, חוק איסור הלבנת הון מבדיל בין מי שעובר במעבר גבול ואינו מדווח, ונכנס תחת העבירה הקלה יותר שבסעיף 9 ו-10 לחוק, לבין מי שעושה "פעולה ברכוש" ונכנס תחת העבירה החמורה של סעיף 3(ב) לחוק. לשיטתו, נוכח דברי המשיב כי ידע שיש קשיים בהעברת כספים, אין לקבל את טענתו כי לא ידע שהוא צריך לדווח.

5. ב"כ המשיב טען כי נוכח האמור לעניין הראיות ואופי העבירה, והתקדים שבהעמדה לדין בגין אי דיווח

על יסוד סעיף 3(ב) לחוק (להבדיל מסעיף 10 לחוק) - ראוי לבחון במקרה זה חלופת מעצר.

ב"כ המשיב הפנה לפסיקה בה הוכרה האפשרות לשחרר לחלופת מעצר בישראל שוהים בלתי חוקיים ולשורה של פסקי דין בהם שוחררו תושבי רצועת עזה לחלופת מעצר בישראל.

החלופה שהציע ב"כ המשיב היא מעצר בית מלא בביתו של השייח' איברהים אבו ג'אמע ברהט, תחת פיקוחם (לסירוגין) של שלושה ערבים. שלושת המפקחים המוצעים התייצבו בבית המשפט ונחקרו על ידי ב"כ המבקשת ועל ידי בית המשפט. ב"כ המשיב טען כי מדובר במפקחים ראויים, המכירים את המשיב ורוצים לפקח עליו, תוך הבנה למשמעות העניין.

6. ב"כ המבקשת מתנגד לשחרור המשיב לחלופת מעצר, הן בשל עצם הקושי בהכשרת שהותו בישראל שלא כדיון, והן בטענה למסוכנות גבוהה הנשקפת מן המשיב, אם ישוחרר. המסוכנות נעוצה, כך נטען, בכך שהמשיב עלול לחזור על התנהגותו, בשל המניע הכלכלי. נטען כי סביר שיעבוד לפרנסתו, והוא עלול להגיע למצב דומה של העברת כספים, בנוסף לחש כי יימלט לרצועת עזה.

לטענת ב"כ המבקשת, אין מקום לבחון את שחרור המשיב ללא קבלת עמדה של שירות המבחן שיבחן באופן מעמיק את המשיב ואת המפקחים. ב"כ המבקשת הסתייג גם עם מהמפקחים המוצעים, בטענה כי מחקירתם בבית המשפט של שניים מהמפקחים עלה כי הגם שמסרו שהיו בקשר עם המשיב בעת ששהה בישראל, הם לא ידעו שהמשיב שוהה בישראל שלא כדיון, ואילו השלישי הביע יחס אמביוולנטי לעניין.

בנוסף נטען כי לא ברורה עוצמת הקשר בין המפקחים לבין המשיב ולא ברורה היכולת שלהם לפקח עליו ולהוות חלופה סמכותית וראויה.

דיון והכרעה

7. בהתאם להלכה הפסוקה, בשלב בחינת בקשת המעצר עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימת תשתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. בחינה זו אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר, כנדרש לצורך הרשעה במשפט הפלילי, אלא מסתפקת בבחינת הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה הגולמי.

ראיות לכאורה הן הראיות שלגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחינה הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של המשפט לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

ככל שבעת הבחינה הלכאורית מתגלים ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל בעתיד לגבש תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן לבסס עליה הרשעה, יש מקום לקבוע כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובמצב דברים זה אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (בש"פ 6742/11 אלמכאוני נ' מדינת ישראל (26.9.2011); בש"פ 8087/95 זאדה

8. אין מחלוקת כי המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית המקימה סיכוי סביר לביסוס אשמתו של המשיב בעבירה של שהיה בלתי חוקית.

אך באשר לעבירות על חוק הלבנת הון, הדברים אינם כה חד משמעיים. סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון קובע כי:

"העושה פעולה ברכוש או המוסר מידע כוזב, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיפים 7 או 8 א או כדי שלא לדווח לפי סעיף 9, או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, לפי הסעיפים האמורים, דינו - העונש הקבוע בסעיף קטן (א)..."

ההוראות הרלוונטיות לעניינו בסעיף 9 לחוק הן:

(ב) אדם הנכנס למדינת ישראל או היוצא ממנה חייב לדווח על כספים שעמו בעת הכניסה לישראל או היציאה ממנה, אם שווי הכספים הוא בשיעור הקבוע בתוספת הרביעית.

...שר האוצר, בהתייעצות עם השר לביטחון הפנים, יקבע את דרכי הדיווח לפי סעיף זה, ורשאי הוא, בהתייעצות עם השר הנוגע בדבר, לקבוע תחליף דיווח לענין הכנסת כספים לישראל.

... (ז) דרישת הדיווח לפי סעיף זה והפעלת סמכות לפי סעיף 11(א) יהיו, ככל הניתן, בשפה המובנת לאדם החייב בדיווח לפי סעיף זה או האדם שכלפיו מופעלת הסמכות."

להשלמת התמונה יצוין כי סעיף 10 קובע עבירה על הפרת חובת דיווח, כדלקמן:

"המפר חובת דיווח שהוטלה עליו לפי סעיף 9, דינו - מאסר שישה חודשים או קנס בשיעור האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, או פי עשרה מהסכום שלא דיווח עליו, הכל לפי הסכום הגבוה יותר."

9. סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, עניינו השתמטות מכוונת מחובת דיווח. מדובר בעבירת התנהגות מסוג מטרה, הדורשת הוכחת כוונה להשגת היעד של שיבוש הדיווח הנדרש לפי החוק (ע"פ 8274/11 אדז'רסקי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.1.2013, פסקה 37)). התביעה נדרשת להוכיח כי הנאשם היה מודע לרכיבי היסוד העובדתי ולרכיב המטרה. עליה להוכיח רצון או שאיפה להשגת המטרה. זאת בשונה מהעבירה של סעיף 10 לחוק, הדורשת מודעות בלבד (ע"א 9796/03 שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 397 [2005] עמ' 418).

10. ב"כ המשיב לא חלק על עצם ההשתלשלות העובדתית המתוארת בכתב האישום, המבוססת כולה על הודעותיו של המשיב. אך השגותיו בשאלה האם התיאור העובדתי בכתב האישום מקים אחריות של המשיב לעבירה הקבועה בסעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, אינן משוללות יסוד. בחומר הראיות אין ראייה ישירה המבססת את רכיב "המטרה", קרי שאיפה של המשיב להשתמט מחובת הדיווח. בהודעותיו

של המשיב אין כל אינדיקציה לכך שידע על חובת הדיווח, לא כל שכן כי ביקש להשתמט ממנה. בהודעותיו הוא חוזר ומסביר כי המטרה היחידה שלו הייתה להעביר כסף לפרנסת משפחתו ברצועת עזה (ר' למשל שורה 55 להודעה מיום 31.7.2017). כשנשאל המשיב אם הוא יודע שמי שרוצה לצאת מעזה וברשותו כספים חובה עליו לדווח עליהם השיב שאינו יודע (שורות 35 - 41 להודעה מיום 17.8.2017).

לצד זאת הסביר המשיב כי הדרך שהוצעה לו מקלה על העברת הכסף והוא הבין שכך קל יותר לסוחרים להעביר כסף.

נוכח כל האמור, בשלב זה איני מוצאת מקום לשלול את האפשרות כי יעלה בידי המבקשת לשכנע בקיומו של רכיב המטרה בראיות נסיבתיות. עניין זה יש להותיר להכרעה בהליך העיקרי. שם גם המקום הראוי לברר את השאלה האם העובדה שמשיב לא העביר פיזית כספים מישראל לרצועת עזה שוללת את קיומה של העבירה. לטעמי, יש להותיר את הדיון בסוגיה משפטית זו להליך העיקרי, ולא לקבוע בה מסמרות בשלב המעצר.

אעיר רק כי קיימת אי בהירות בכתב האישום האם הוא מתייחס להעברת כספים מישראל לרצועת עזה, או בכיוון הנגדי מרצועת עזה לישראל (ר' סעיפים 5 ו-11 לאישום השני).

בשלב זה יש מקום לקבוע כי הונחה תשתית ראייתית לכאורה גם לעבירה של הלבנת הון, אך קיימת חולשה של ממש בראיות.

אני סבורה כי נוכח הקשיים שעלו ביחס לרכיב "המטרה", אזי חרף הקביעה כי הראיות מספיקות, בדוחק, כדי לעבור את הסף הנדרש, הרי שרמת הראיות מחייבת להעדיף חלופה ככל שניתן. כידוע, קיימת "מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של נאשם (בש"פ 836/15 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן ביום 5.2.2015); בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.8.2011). קיומה של חולשה ממשית בראיות עשויה להגביר נכונות לשחרר לחלופת מעצר. הדבר תקף במצב בו מיוחסים לנאשם מעשים חמורים ונראה כי מסוכנותו גבוהה (ר' בש"פ 9284/12 מד"י נ' אבולקיעאן (מיום 1.1.2013).

11. בענייננו, מכלול הנסיבות, נוכח החולשה הממשית בעוצמת הראיות ביחס לאישום בהלבנת הון וטיבה של חולשה זו, והמימד התקדימי של ההעמדה לדין, ובשים לב לנסיבות האישיות של המשיב, גילו והעדרו של עבר פלילי, ולאיכותה של החלופה המוצעת, באתי לכלל מסקנה כי כף המאזניים נוטה לשחררו לחלופת מעצר.

12. המשיב, בן 50, בעל משפחה, נעדר כל עבר פלילי, כאשר אין מחלוקת כי הסתבכותו נעוצה ברצון לפרנס את בני משפחתו. אין מחלוקת שמעשיו של המשיב לא בוצעו על רקע אידיאולוגי או מתוך מניע טרוריסטי. יש גם לזקוף לזכותו של המשיב את שיתוף הפעולה המלא שלו עם רשויות החוק, מיד עם מעצרו, כמו גם העובדה שהוא נתון במעצר כבר חודש ימים.

העמדתו לדין באשמה של הלבנת הון (להבדיל משהייה בלתי חוקית) נעוצה, כך נראה, בגישה תקדימית של המדינה, המבקשת לעשות שימוש בסעיף 3(ב) לחוק להתמודדות עם העברות כספיים בדרך בה נקט המשיב.

המשיב אמנם נעצר ונחקר במסגרת חקירה רחבה יותר של עבירות בטחוניות, אך אין מחלוקת כי בסופו של יום לא נמצא מקום להעמידו לדין בגין עבירות בטחוניות לרבות על חוק איסור מימון טרור, והוא עומד לדין על עבירה כלכלית. המשיבה אינה חולקת על גרסתו כי לא ידע שהכספים יגיעו לאנשי חמאס וסבר בתום לב כי מדובר בהעברות בין סוחרים. במצב דברים זה, אני מתקשה לקבל את עמדת המבקשת כי לעניין מעצרו של המשיב יש לבחון את המכלול של הפרשייה. חלקו של המשיב בפרשייה הוא מוגבל, ואין לזקוף לחובתו את החשדות המיוחסים למעורבים אחרים.

13. בעניינו של המשיב קיימת עילת מעצר ולו לעניין החשש מפני הימלטות בשל עצם היותו תושב רצועת עזה. אם קיימת עילת מעצר של מסוכנות, היא אינה ברף הגבוה.

מכל מקום, גם כאשר קיימת עילת מעצר, מצוות המחוקק היא כי תיבחן האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה. חובה זו קיימת גם כאשר מדובר בתושב שטחים או תושב רצועת עזה, חרף הקושי שבמתן "גושפנקא" לשהייה בישראל שלא כדין (בש"פ 10418/08 טאלאלקה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2008)). השאלה שיש לבחון היא האם קיימת חלופה קונקרטיית, שהיא הולמת והדוקה דיה, שיש בה כדי להשיג את תכליות המעצר.

השתכנעתי כי החלופה שהציע ב"כ המשיב עונה על דרישות אלה. אמנם, לא התבקש ולא הוגש תסקיר בעניינו של המשיב והחלופה לא נבחנה על ידי שירות המבחן, אך לטעמי, בנסיבות הייחודיות של המקרה דנן, די בבחינת החלופה בבית המשפט כדי ללמד את התאמתה להשגת תכלית המעצר.

14. חלופת המעצר מבוססת על מעצר בית מלא בעיר רהט. המפקחים שהוצעו התייצבו בבית המשפט והעמידו את עצמם לחקירה יסודית. שלושתם סיפרו על היכרות ממושכת עם המשיב והביעו נכונות לשמש כערבים, לרבות חתימה על ערבות, על כל המשתמע מכך. אין מחלוקת כי מדובר באנשים נורמטיביים, שאין בעברם הסתבכות עם החוק. הערב הראשי, השייח' איברהים אבו ג'אמע, העיד כי שימש בעבר ערב לשני אנשים, וכי לא הייתה הפרה של תנאי השחרור. שלושתם הבהירו בחקירתם כי הם מבינים היטב את תפקידם כמפקחים ומודעים לחובה להתקשר למשטרה במקרה של הפרה. לא מצאתי יסוד להניח כי המשיב לא יקבל את סמכותם ולא יישמע למרותם. דומה כי נכונותם של המפקחים לסייע למשיב נובעת מהזדהות עם מצוקתו, אך נראה גם כי השלושה מבינים היטב את החשיבות שבהקפדה על תנאי השחרור, ומבינים את האחריות הנדרשת מהם, ואת ההשלכות במקרה שיכשלו.

באשר לכך שהמפקחים לא דרשו בעבר בשאלה האם המשיב נמצא בישראל בהיתר או שמא הוא

שוהה בה שלא כדון, לא מצאתי כי הדבר שולל את התאמתם לשמש כמפקחים, משהבהירו כי בזמנו לא סברו כי מתפקידם לחקור בעניין, דבר שהוא בסמכות "הממשלה" או "המשטרה". ובאשר ליחס של המפקחים לעבירה המיוחסת למשיב, נוכח טיבה המיוחד של העבירה (אי דיווח על העברת כספים), והתקדים שבהעמדה לדין בגינה, לא מצאתי גם בכך שלילה של התאמתם לשמש כמפקחים.

את החלופה המוצעת יש לעבות בהפקדה כספית ממשית. בשים לב לכך שהעבירות שבוצעו לכאורה בוצעו משיקולים כלכליים של תמיכה כספית במשפחה, יש בבטוחות כספיות כדי לתת מענה לחשש מפני הישנות ביצוע העבירה.

בסיכום הדברים, שוכנעתי כי חלופת המעצר שהוצעה, בצירוף הפקדה כספית ממשית, נותנת מענה לחשש מפני הימלטות מהדין, כמו גם לחשש מפני הישנות העבירות של העברת כספים ללא דיווח.

14. אשר על כן, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאי הערובה הבאים:

א. המשיב ישהה ב"מעצר בית" מלא בביתו של השייח' איברהים אבו ג'אמע בשכונה 33, בית 59, ברהט.

ב. המשיב ימצא כל העת בפיקוח של אחד מן הערבים הבאים: השייח' איברהים אבו ג'אמע ת.ז. 052474533; מר סאלם אבו ג'אמע ת.ז. 023226277; מר אבו קוידר עבד ת.ז. 028331320.

ג. הפקדה כספית בסך 20,000 ₪;

ד. חתימת ערבות עצמית בסך 50,000 ₪;

ה. כל אחד מן המפקחים יחתום על ערבות צד ג' על סך 25,000 ש"ח כל אחד;

ו. נאסר על המשיב ליצור קשר במישרין או בעקיפין עם מי מהמעורבים בפרשה;

ז. המשיב יתייצב לדיונים שייקבעו בעניינו בבית המשפט בליווי שני ערבים;

ניתנה היום, י' אלול תשע"ז, 01 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

